

Arrest

nr. 122 445 van 14 april 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 20 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VAN OVERDIJN loco advocaat C. VAN RISSEGHEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op (...) te Labé, waar u opgroeide bij uw moeder met uw oudere broer en jongere zus. Via een vriendin van u, D. D. (...), leerde u uw verloofde, A. B. (...), kennen. Aanvankelijk had u enkel een foto van hem gezien en onderhield u alleen telefonisch contact met elkaar, aangezien u nog in Labé woonde en hij in Conkary verbleef. Met name woonde hij er in de wijk Bambeto, terwijl hij in de wijk Cosa een voedingswinkel openhield.

U liep school in Labé tot de twaalfde klas. Toen u in 2007 evenwel uw baccalaureaat niet haalde, staakte u op twintigjarige leeftijd uw opleiding en vertrok u naar Conakry om in de hoofdstad aan de slag te gaan als kapster. Omwille van de aanhoudende onrust in uw land was u nog niet getrouwd met uw verloofde noch was er al een concrete huwelijksdatum vastgelegd. Aangezien uw verloving met A. B.

(...) evenwel reeds was geofficialiseerd door het geven van kolanoten, nam u uw intrek bij uw schoonvader, M. L. B. (...), en zijn echtgenote, H. F. D. (...), in de wijk Cobayah.

Nadat op 22 januari 2007 de voedingswinkel van uw verloofde werd vernietigd door militairen tijdens de stakingsgolf in Conakry in de maanden januari en februari van datzelfde jaar, opende uw verloofde in 2008 een café in de wijk Bambeto. Na uw werk in het kapsalon hielp u hem bij het bedienen van de klanten. Het café werd een goed draaiende zaak, waar klanten koffie kwamen drinken en waar veel over politiek werd gediscussieerd door mensen van de Union des Forces Démocratiques de Guinée (UFDG). Terwijl u zich niet met politiek inliet, engageerde uw verloofde zich wel door het verspreiden van T-shirts en posters van UFDG.

Tijdens een manifestatie in Conakry op 27 september 2011 stapten mensen in uniform op uw verloofde af met de vraag waarom hij zijn café niet had gesloten, waarop ze de hele inboedel van het café kort en klein sloegen en u beiden met de dood bedreigden. De andere aanwezigen werden kwaad en begonnen stenen te gooien naar de soldaten, waarop de soldaten gas inzetten. Uiteindelijk gingen de soldaten ervandoor met al het aanwezige geld en moesten tal van gewonden overgebracht worden naar het ziekenhuis. Na dit incident keerde aanvankelijk noch u noch uw verloofde terug naar het café, aangezien het volledig was vernietigd.

Uw verloofde kon evenwel geld lenen van een kennis en zodoende kon hij een paar maanden voor 10 mei 2012 zijn café heropenen. In de eerste maanden na de heropening van het café hadden zich geen noemenswaardige problemen gesteld. Wanneer op 10 mei 2012 echter opnieuw een manifestatie plaatsvond in Conakry, het kruispunt van Bambeto werd uitgekozen als verzamelpunt voor de demonstranten en het reeds om negen uur 's ochtends uitermate druk was in het café, kwamen er opnieuw soldaten binnengevallen en wederom begonnen ze mensen slaan.

Zowel u, uw verloofde als uw vriendin D. (...) die een handje kwam helpen in het café werden meegenomen naar het Escadron Mobile van Hamdallaye, waar u allen van elkaar werd gescheiden. Nadat u vanuit u cel uw vriendin had horen schreeuwen dat ze haar verkrachtten, kwam iemand ook u ophalen. Onder bedreiging van een wapen werd ook u tot driemaal toe brutaal verkracht door soldaten die Soussou praatten. Tevens werd u door hen gestoken met een mes opzij van uw linkerborst. U viel flauw en wanneer u terug bij bewustzijn kwam, was u volledig naakt en wist u niet waar u zich bevond. U hoorde iemand uw naam roepen en u vreesde te worden vermoord. De soldaat die u riep bleek evenwel gestuurd door uw schoonvader om u te helpen. Hij gaf kleren om aan te doen, hielp u ontsnappen uit uw cel en bracht u vervolgens met een taxi bij uw schoonvader. Nadat uw schoonvader de soldaat een enveloppe overhandigde, ging hij weg zij het niet alvorens u te waarschuwen op uw hoede te zijn om zowel hem als uzelf niet in de problemen te brengen.

U was zo zwak dat u vervolgens, op 12 mei 2012, naar het ziekenhuis werd gebracht. U werd er één week lang opgenomen. U verloor veel bloed, u kreeg infecties en vermagerde sterk. Aangezien u eveneens uitermate veel buikpijn had, werd u een paar dagen na uw opname geopereerd aan uw buik. In tussentijd was iedereen erachter gekomen dat u was verkracht door de soldaten. U schaamde zich dood en vertelde uw schoonvader dat u niet langer kon blijven. Op 24 augustus 2012 vertrok u dan ook naar een vriend van uw schoonvader in de wijk Kountiyah, waar u onderdook. Tijdens uw verblijf in Kountiyah vernam u van uw schoonvader dat hij in de loop van deze periode een convocatie op uw naam had ontvangen van het Escadron Mobile van Hamdallaye.

Op 1 september 2012 kwam uw schoonvader langs met de mededeling dat de soldaten hadden ontdekt dat u ontsnapte uit de gevangenis. Aangezien hij ten allen prijze wou vermijden dat u nogmaals zou worden opgepakt, moest u van hem het land verlaten. Hij had reeds de nodige regelingen getroffen en bracht u nog diezelfde dag naar de luchthaven. U verliet Guinee op 1 september 2012 en de daaropvolgende dag landde u in België. Op 3 september 2012 vroeg u asiel aan.

In België had u tweemaal telefonisch contact met uw schoonvader. U informeerde tevergeefs naar nieuws over uw verloofde, die u voor het laatst had gezien op 10 mei 2012 en die werd meegenomen naar een voor u onbekende plaats. Zelf deed u geen pogingen om uw verloofde de contacteren, aangezien u zijn contactgegevens niet had. Wel belde u ook nog vier keer met uw vriendin, D. D. (...). Met haar had u het voornamelijk over uw problemen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: Drie foto's van het café van uw verloofde en twee aan u geadresseerde enveloppes, opgestuurd door uw schoonvader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen voor vervolging door de autoriteiten, aangezien u op 10 mei 2012 in het café van uw verloofde werd opgepakt, u gedurende twee dagen werd vastgehouden in het Escadron Mobile van Hamdallaye (CGVS p. 19; 21) en u vervolgens met hulp

kon ontsnappen uit detentie. Daarenboven stelde u dat een terugkeer naar uw land is uitgesloten, omdat u getraumatiseerd bent doordat u werd verkracht tijdens uw detentie (CGVS p. 21-22).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds op zeer ernstige wijze wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal anderzijds.

Bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal wenste u onmiddellijk een aantal elementen toe te voegen die niet in uw verklaringen op Dienst Vreemdelingenzaken waren opgenomen. U zou immers hebben gemerkt dat 'er dingen waren die ze niet noteerden' (CGVS p. 2). Desgevraagd stelde u dat er op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal niet werd neergeschreven dat u 'werd verkracht, maar ik ben wel verkracht en dat hebben ze niet genoteerd. En, ik ben ook [twee dagen] naar de gevangenis [van Hamdallaye] gebracht, maar ik ben niet lang gebleven' (CGVS p. 2-3). Dat u evenwel plotsklaps tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakt van het feit gedurende twee dagen te zijn gearresteerd en tijdens uw detentie te zijn verkracht, strekt ten zeerste tot de verbazing. Tijdens uw interview bij Dienst Vreemdelingenzaken werd u immers expliciet de vraag gesteld of 'u gearresteerd [bent] geweest' en aansluitend werd de vraag opgeworpen of 'u in de gevangenis [hebt] gezeten,' waarbij uitdrukkelijk werd aangegeven dat hiermee zowel een hechtenis voor korte tijd in een cel in b.v. een politiekantoor als een opsluiting voor iets langere tijd in een gevangenis of kamp werd bedoeld (Vragenlijst CGVS dd.05.09.2012, p. 2). Dit ontkende u bij Dienst Vreemdelingenzaken ondubbelzinnig (Vragenlijst CGVS dd. 05.09.2012, p. 2). Dat u enerzijds beweerde dat uw verklaring gedurende twee dagen te zijn gearresteerd en tijdens uw detentie te zijn verkracht op Dienst Vreemdelingenzaken niet werd genoteerd, maar dat u tijdens uw interview anderzijds ontegensprekelijk ontkende te zijn opgepakt, ondergraaft reeds zeer ernstig de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Gezien u bovendien nadrukkelijk bij aanvang van het gehoor van het Commissariaat-generaal deze fouten rechtzette, is het uiterst frappant dat er desalniettemin in uw verklaringen betreffende de kern van uw asielrelaas bij beide asielinstanties nog opmerkelijke tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld. Zo maakte u bij Dienst Vreemdelingenzaken melding van één incident. U vermeldde geen datum, maar verklaarde dat gendarmes het café dat werd uitgebaat door uw verloofde zouden hebben vernield (Vragenlijst CGVS dd. 04.09.2012, p. 3). U vervolgde dat u hiervan telefonisch op de hoogte werd gesteld door een vriendin en zij zou u op het hart hebben gedrukt niet terug te keren naar het café, waarop u vluchtte naar de vader van uw verloofde (Vragenlijst CGVS dd. 04.09.2012, p. 3). Op geen enkel moment maakte u er gewag van dat dit bij Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zou zijn opgetekend. Meer nog, wanneer u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal expliciet werd gevraagd of u nog andere zaken wenste te verbeteren, antwoordde u: 'Dat was het' (CGVS p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u verder echter dat op 27 september 2011 het café van uw verloofde een eerste maal werd kapot geslagen en naar uw zeggen was u ' bezig met koffie te maken op dat moment' (CGVS p. 12). Op 10 mei 2012 zouden er opnieuw soldaten zijn binnengevallen, terwijl u ' bezig [was] alles af te ruimen' (CGVS p. 12). U vervolgde: 'Ze [de soldaten] begonnen weer mensen te slaan, ik was samen met mijn vriendin, wij werden ook geslagen door hun' (CGVS p. 12). Later tijdens het gehoor herhaalde u nogmaals dat u zowel op 27 september 2011 als op 10 mei 2012 aanwezig was in het café van uw verloofde op het moment dat de soldaten binnenvielen (CGVS p. 18-19). In schril contrast met uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken repte u met geen woord over enig telefonisch contact met een vriendin dat u ertoe zou hebben aangezet het hazenpad te kiezen. Nog aangenomen dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken alleen melding maakte van de laatste inval aangezien dit de directe aanleiding voor uw vlucht uitmaakte, is het volstrekt onaannemelijk dat u geen eensluidende verklaringen aflegde over uw eigen aan- of afwezigheid op het moment waarop soldaten zouden zijn binnengevallen in het café van uw verloofde.

Tot slot doet het eveneens wenkbrauwen fronsen dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw verloofde A. D. (...) heette, terwijl u desgevraagd op het Commissariaat-generaal tot tweemaal toe zonder aarzelen antwoordde dat zijn naam A. B. (...) was (Verklaring DVZ dd. 04.09.2012, p. 4; CGVS p. 6; 16). Gepeild naar een verklaring voor deze opmerkelijke incoherentie, beweerde u: 'Ik heb B. (...) gezegd [bij Dienst Vreemdelingenzaken], hij is niet D. (...) ' (CGVS p. 17). Ter vergoelijking voerde u nog aan: 'Ik kan niet lezen wat er op het papier staat' (CGVS p. 17). Dit kan evenwel allerm minst gelden als een afdoende verantwoording waarom u bij beide asielinstanties uw verloofde een verschillende achternaam zou toedichten. Uw onvermogen om te lezen wat er stond neergeschreven verhinderde u immers niet om in het opvangcentrum een vriendin te consulteren die Nederlands machtig was en om met haar uw bij Dienst Vreemdelingenzaken neergeschreven verklaringen te bespreken (CGVS p. 2). Meer nog, bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal bracht u zelfs uw verloofde ter sprake en kaartte u aan dat het 'niet duidelijk was of ze [Dienst Vreemdelingenzaken] de leeftijd van mijn verloofde juist opschreven, want dat hebben we ook niet gezien (...) [Hij is] 35 jaar' (CGVS p. 3).

Daarenboven overtuigen uw uitermate vage en weinig geloofwaardige verklaringen over het politieke engagement van uw verloofde niet en wist u evenmin aannemelijk te maken waarom net zijn café werd gevisieerd.

Wanneer het Commissariaat-generaal polste of u al dan niet lid was van een politieke partij, ontkende u en desgevraagd stelde u op geen enkele manier politiek actief te zijn in Guinee (CGVS p. 8-9). Naar uw zeggen was uw verloofde 'wel actief, want hij had een café' (CGVS p. 9). U verduidelijkte: 'In zijn café waren veel mensen die praatten over politiek, hij had ook veel T-shirts van de partij die hij ging verdelen, hij was dus wel sympathisant van die partij, maar hij had geen lidkaart' (CGVS p. 9). Gevraagd aan welke politieke partij u refereerde, preciseerde u dat het om Union des Forces Démocratiques de Guinée (UFDG) ging (CGVS p. 9). Wanneer u later tijdens het gehoor nogmaals expliciet werd gevraagd heel precies de politieke activiteiten van uw verloofde te omschrijven, stelde u: 'Hij krijgt T-shirts en posters, die moet hij gewoon verdelen aan mensen' (CGVS p. 17). U lichtte desgevraagd verder toe dat op de T-shirts de foto van Cellou prijkte samen met een boom en een zon en dat op de posters eveneens een foto van Cellou en een kalender stond afgebeeld (CGVS p. 17). Gepolst of uw verloofde daarnaast nog iets anders deed voor UFDG, benadrukte u nogmaals dat hij actief was, 'want hij had een café en hij had veel klanten en die waren allemaal van de UFDG' (CGVS p. 17). Naar uw zeggen frequenteerden de kopstukken van UFDG het café van uw vriend evenwel niet (CGVS p. 17). Dit valt echter hoegenaamd niet te verzoenen met uw bewering dat uw verloofde zou zijn aangeklaagd, 'omdat alle manifestaties die gebeurden in ons land, ze zeiden dat ze dat allemaal in zijn café hebben besproken en georganiseerd' (CGVS p. 11). Meer nog, wanneer u even later tijdens het gehoor in meer algemene bewoordingen werd gevraagd wie van de oppositie dan zoal naar het café van uw verloofde kwam, ontkende u plotsklaps dat de oppositieleden zijn café bezochten (CGVS p. 18). Ook stelde u niet te weten sinds wanneer uw verloofde zich engageerde voor deze partij (CGVS p. 9). In het licht van uw verklaring dat hij nog niet politiek actief was toen u van Labé naar Conakry verhuisde, doet dit echter ten zeerste de wenkbrauwen (CGVS p. 9). Dit zou immers betekenen dat u tijdens uw verblijf in Conakry niet zou hebben gemerkt dat er mensen van UFDG in zijn café begonnen te komen en dat ook het moment dat hij startte met het verspreiden van T-shirts en posters onopgemerkt aan u voorbij ging (CGVS p. 9). In het licht van uw verklaring dat u daar waar mogelijk ging helpen in het café van uw verloofde en vermits uw overtuiging dat mensen die aan politiek doen altijd in de problemen komen waarover u stelde uw verloofde te hebben aangesproken, verbaast het des te meer dat u zich niet zou herinneren wanneer hij zich politiek begon te engageren (CGVS p. 17-18). Dat u enerzijds het café van uw verloofde afschilderde als de plek waar zijn politieke activiteiten ontplooiden en het tevens karakteriseerde als een bolwerk van UFDG-leden, maar dat u er anderzijds uitermate onwetend over bleek en er geenszins in slaagde dit te concretiseren, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangezien uit bovenstaande argumentatie reeds mag blijken dat u geenszins aannemelijk maakte te worden gevisieerd door de autoriteiten, kan er evenmin aan de door u voorgewende detentie en verkrachting enig geloof worden gehecht.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

Aangaande de drie door u voorgelegde foto's van het café van uw verloofde dient te worden opgemerkt dat foto's een bijkomend bewijs kunnen zijn van de door u aangehaalde feiten, maar dat ze in casu niet voldoende zijn om uw onaannemelijk relaas te herstellen. Ze hebben immers geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Wanneer u daarenboven werd gevraagd te beschrijven wie er op de foto's stond, stelde u enigszins ontwijkend dat het klanten waren (CGVS p. 10). Gevraagd of er leden van het UFDG op de foto te zien waren, ontkende u (CGVS p. 10). Ter vergoelijking opperde u: 'Dat is de buitenkant van het café, binnen zijn posters enzo, maar hier niet' (CGVS p. 10). Dit doet eens te meer twijfels rijzen over uw bewering dat het café van uw verloofde een verzamelplaats was voor UFDG-aanhangers.

De aan u geadresseerde enveloppes vormen enkel een aanwijzing dat op 14 mei 2013 aan u documenten werden verstuurd vanuit Conakry door M. L. B. (...).

Ten slotte legde u geen documenten neer die het Commissariaat-generaal toelaten uw identiteit of reisweg te controleren.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld: In verband met de algemene veiligheidssituatie in uw land zijn de verschillende geraadpleegde informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen,

op zichzelf staande en sporadische daten van geweld en andere vergelijkbare daden. De veiligheidstroepen van Guinee begingen namelijk mensenrechtenschendingen naar aanleiding van politieke betogingen. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen wegens de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze verkiezingen verliepen rustig op 28 september 2013 en sindsdien werden geen belangrijke incidenten meer gemeld. De volledige resultaten zijn vanaf nu definitief.

Artikel 48/4 §2C van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger, wegens willekeurig geweld in het kader van een gewapend binnenlands of internationaal conflict, beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele geraadpleegde bron vermeldt het bestaan van een gewapend conflict. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al deze elementen dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de situatie in Guinee op dit ogenblik niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 (COI Focus, 'Guinée – La situation sécuritaire', Cedoca, 31 octobre 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van “het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 tot 3 van de wet 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de manifeste appreciatiefout, van de schending van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De

ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Wat betreft de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, is verzoekende partij vooreerst van mening dat verwerende partij geenszins met de context heeft rekening gehouden. Zij wijst op haar jonge leeftijd en op de traumatische gebeurtenissen die zij heeft meegemaakt in haar land van herkomst. Wanneer zij in België aankwam, was zij derhalve erg getraumatiseerd. Zij werd erg vlug na haar aankomst in België geïnterviewd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor zij dan ook niet de tijd had om haar gedachten te herstructureren. Bovendien kan het niet zijn dat verwerende partij het korte interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergelijkt met het lange gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers is het logisch dat de asielzoeker tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal haar asielrelaas uitvoeriger uiteenzet.

2.2.3.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 13).

Het argument van verzoekende partij dat haar relaas zoals uiteengezet op het Commissariaat-generaal slechts uitvoeriger zou zijn, en geenszins tegenstrijdig aan haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kan geenszins door de Raad worden bijgetreden. Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een totaal verschillende uiteenzetting doet van de feiten die de aanleiding vormden voor haar vlucht uit haar land van herkomst. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekende partij slechts melding van één inval door soldaten in het café van haar verloofde, stelt zij dat zij hiervan telefonisch op de hoogte is gebracht door een vriendin en dat zij derhalve zelf niet aanwezig was op het moment van de inval, ontkent zij uitdrukkelijk te zijn gearresteerd en ook over de verkrachting rept verzoekende partij met geen woord (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst). Ten slotte verklaart verzoekende partij nog dat haar verloofde A. D. zou heten (administratief dossier, stuk 14, verklaring, vraag 31, p. 4). Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geeft verzoekende partij evenwel aan dat soldaten zowel op 27 september 2011 als op 10 mei 2012 het café van haar verloofde zijn binnengevallen en dat zij bovendien tijdens beide invallen aanwezig was in het café. Tevens geeft verzoekende partij plots bij de aanvang van haar gehoor aan bij de laatste inval twee dagen te zijn gearresteerd en tijdens haar detentie te zijn verkracht. Daarnaast verklaart zij dat haar verloofde A. B. heet (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2013, p. 2, 6, 12-13).

Uit de "vragenlijst" blijkt nergens dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Peul, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 13, p. 4). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar de kans niet werd geboden om tijdens dit interview de essentie van haar asielrelaas op correcte wijze uiteen te zetten. Ten slotte merkt de Raad nog op dat ook haar "verklaring" op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf werd voorgelezen in het Peul, waarna het verslag door verzoekende partij ter goedkeuring werd ondertekend (administratief dossier, stuk 14, verklaring).

Voorts zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden, welke niet voor interpretatie vatbaar zijn, dermate zwaarwichtig dat ze niet kunnen worden verklaard door de uitleg van verzoekende partij dat zij bij haar aankomst in België erg getraumatiseerd was. Bovendien toont verzoekende partij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aan dat deze beweerd traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

2.2.4.1. Waar verwerende partij stelt dat het ten zeerste tot de verbazing strekt dat verzoekende partij, wanneer zij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal een aantal elementen

wenste toe te voegen die niet in haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken waren opgenomen, plotsklaps melding maakt van het feit gedurende twee dagen te zijn gearresteerd en tijdens haar detentie te zijn verkracht, onderstreept verzoekende partij dat zij zelf meteen had uitgelegd dat deze elementen niet werden neergeschreven tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij dit pas heeft vastgesteld toen haar vriendin haar verklaringen heeft nagelezen. Verwerende partij houdt met deze verklaring van verzoekende partij op geen enkele manier rekening. Verzoekende partij wijst erop dat de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken uiterst kort zijn, waardoor het meer dan waarschijnlijk is dat, zoals verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft aangegeven, men de tijd niet heeft gehad om haar verklaringen op het einde van haar interview voor te lezen. De elementen waarvan zij melding maakte tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal moeten dan ook als aanvullende details worden beschouwd, en niet als tegenstrijdigheden.

2.2.4.2. De Raad acht het evenwel onaannemelijk dat verzoekende partij pas nadat haar vriendin haar verklaringen heeft nagelezen zou hebben vastgesteld dat haar detentie en haar verkrachting niet werden neergeschreven bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers blijkt uit het administratief dossier dat de verklaringen van verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk nog aan haar werden voorgelezen, en dit in het Peul, waarna zij de verslagen ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stukken 13 (vragenlijst) en 14 (verklaring)). De opmerking dat men haar verklaringen niet zou hebben voorgelezen betreft dan ook een blote bewering die verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont. In dit licht is het dan ook zeer opmerkelijk dat verzoekende partij niet reeds op dat moment heeft vastgesteld dat geen enkele melding wordt gemaakt van haar detentie en haar verkrachting. Dit geldt des te meer daar in de vragenlijst uitdrukkelijk staat neergeschreven dat verzoekende partij ontkent ooit te zijn gearresteerd (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, luik 3, vraag 1). De omissie van deze wezenlijke elementen in de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.5.1. Inzake de vaststelling van verwerende partij dat door verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding werd gemaakt van één incident, waarbij zij geen datum vermeldde, maar verklaarde dat gendarmes het café van haar verloofde zouden hebben vernield en dat zij hiervan telefonisch op de hoogte werd gesteld door een vriendin die haar op het hart zou hebben gedrukt niet terug te keren naar het café, waarop verzoekende partij vluchtte naar de vader van haar verloofde, terwijl verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart dat soldaten zowel op 27 september 2011 als op 10 mei 2012 het café van haar verloofde zijn binnengevallen en er alles vernielden en dat zij op beide momenten aanwezig was in het café, stelt verzoekende partij dat het feit dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts melding heeft gemaakt van één incident, en tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van twee incidenten, geenszins een tegenstrijdigheid uitmaakt, maar wel een *'inbreng van details'*. Doordat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort was, heeft verzoekende partij slechts melding gemaakt van één inval in het café.

2.2.5.2. Vooreerst merkt de Raad wederom op dat uit de vragenlijst nergens blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. De uitleg van verzoekende partij dat zij slechts melding heeft gemaakt van één inval doordat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken erg kort is, kan dan ook niet overtuigen.

Waar de Raad er op zich nog zou kunnen inkomen dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding maakt van de laatste inval aangezien dit de directe aanleiding voor haar vlucht uitmaakte, is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij totaal tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar eigen aan- of afwezigheid op het moment waarop soldaten het café van haar verloofde zouden zijn binnengevallen. Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoekende partij immers zelf niet aanwezig te zijn geweest bij de inval en telefonisch ervan op de hoogte te zijn gebracht, terwijl zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aangeeft aanwezig te zijn geweest zowel bij de inval op 27 september 2011 als bij deze op 10 mei 2012. Hierbij merkt de Raad nog op dat verzoekende partij, die bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal wel opmerkt dat haar detentie en verkrachting niet werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, op geen enkel moment aangaf dat dit aspect verkeerd zou zijn opgetekend. De vaststelling dat verzoekende partij flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegt over *nota bene* haar eigen aanwezigheid tijdens de inval(len) door soldaten in het café bij haar verloofde, hetgeen

de aanleiding was voor haar vlucht uit haar land van herkomst, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.6.1. In verband met de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij bij haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere naam heeft opgegeven toen naar haar verloofde werd gevraagd dan op het Commissariaat-generaal, verwijst verzoekende partij naar haar verklaringen die zij hieromtrent gaf tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, namelijk dat zij wel degelijk ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken 'B.' heeft gezegd, en niet 'D.'. Zij merkt hierbij op dat zij haar verklaringen niet kon herlezen doordat zij geen Nederlands spreekt. Voorts dient er eveneens mee rekening te worden gehouden dat haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond onmiddellijk na haar aankomst in België, wanneer zij nog zeer getraumatiseerd was door de gebeurtenissen in haar land van herkomst.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van mening dat het feit dat verzoekende partij haar verklaringen niet kon herlezen doordat zij geen Nederlands spreekt niet volstaat om te verklaren waarom bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd dat haar verloofde A. D. heet. Immers werden de verklaringen van verzoekende partij aan haar "voorgelezen" in het Peul, waarna verzoekende partij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 14, verklaring). De bewering van verzoekende partij dat zij nog getraumatiseerd was door de gebeurtenissen in haar land van herkomst volstaat evenmin om desbetreffende tegenstrijdigheid te weerleggen dan wel te verklaren. Dat verzoekende partij verkeerde verklaringen zou afleggen over zoiets eenvoudigs als de naam van haar verloofde, is geenszins plausibel. Daarenboven herhaalt de Raad dat verzoekende partij niet concreet door middel van medische of psychiatrische attesten aantoont dat de door haar beweerde traumatische ervaringen haar niet in staat zouden stellen om accurate verklaringen af te leggen.

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij vage en weinig geloofwaardige verklaringen aflegt over het politiek engagement van haar verloofde en dat zij evenmin aannemelijk wist te maken waarom zijn café werd gevisiteerd, stelt verzoekende partij dat het café van haar verloofde gevisiteerd werd omwille van zijn geografische positie – het bevond zich immers dichtbij een kruising die de plaats van vertrek was van vele manifestaties van de UFDG – en omwille van de aanwezigheid van militanten en sympathisanten van de UFDG. Bovendien verdeelde haar verloofde T-shirts en posters van de partij in het café. Het café werd door de Guineese autoriteiten dan ook beschouwd als een plaats van samenkomst voor de leden van de UFDG. Verder stelt verwerende partij verkeerdelijk in haar beslissing dat geen enkel lid van de partij dit café zou hebben bezocht. Immers heeft verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal aangegeven dat een van de ondervoorzitters van de partij naar het café is gekomen. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij niet weet sinds wanneer haar verloofde zich engageerde voor deze partij, oppert verzoekende partij dat het feit dat zij het moment niet kent waarop haar verloofde zich begon te engageren voor deze partij geen enkele afbreuk doet aan het engagement van haar verloofde. Daarenboven heeft verzoekende partij uitgelegd dat zij zich niet in politiek interesseerde, daar het gevaarlijk was om in de Guineese context aan politiek te doen. Daarom sprak zij dan ook niet over dit onderwerp met haar verloofde en weet zij dan ook niet wanneer haar verloofde zich engageerde voor de partij.

2.2.7.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de bewering van verzoekende partij dat haar verloofde zou zijn aangeklaagd omdat de autoriteiten meenden dat alle manifestaties die gebeurden in hun land werden besproken en georganiseerd in het café van haar verloofde, niet te verzoenen valt met haar verklaring dat haar verloofde veel klanten had van de UFDG, maar dat de kopstukken van UFDG het café van haar vriend evenwel niet frequenteerden. Wanneer later aan verzoekende partij tijdens haar gehoor wordt gevraagd wie van de oppositie dan zoal naar het café van haar verloofde kwam, ontkende verzoekende partij zelfs dat de oppositieleiden zijn café bezochten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onderstreept dat zij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat een van de ondervoorzitters van de partij naar het café is gekomen, wijst de Raad erop dat het gehoor van verzoekende partij daaromtrent als volgt verliep:

"Waren er bekende leden van UFDG die bij uw man langskwamen?"

Nee, geen bekenden. Eén keer iemand daarlangs gereden en die heet Oussou Fofana en iedereen ging gewoon achter hem rijden of lopen, dat was het.

(...)

U zei dat er veel mensen van de oppositie naar het café van uw verloofde kwamen. Wie kwam er zoal naar zijn café?

Nee, die oppositie die kwam niet in ons café, alleen één keer is die Oussou Fofana langsgereden." (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2013, p. 17-18). Het louter voorbijrijden van deze persoon langs het café van haar verloofde kan geenszins worden gelijkgeschakeld met een bezoek aan het café. Verzoekende partij voert dan ook geen enkel concreet element aan waarom het café van haar verloofde geviseerd wordt door de autoriteiten en waarom zij zouden menen dat de manifestaties vanuit dit café werden besproken en georganiseerd.

Ten slotte is de Raad van oordeel dat *in casu* van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij het moment zou kennen waarop haar verloofde zich begon te engageren voor de UFDG, immers de oorzaak van de problemen die er uiteindelijk toe leidden dat verzoekende partij haar land van herkomst diende te verlaten. Door verwerende partij werd uitgebreid gemotiveerd dat, in het licht van de verklaring van verzoekende partij dat haar verloofde nog niet politiek actief was toen zij van Labé naar Conakry verhuisde, het zeer opmerkelijk is dat verzoekende partij niet zou weten sinds wanneer haar verloofde zich engageerde voor de UFDG. Immers zou dit betekenen dat verzoekende partij tijdens haar verblijf in Conakry niet zou hebben gemerkt dat er mensen van UFDG in zijn café begonnen te komen en dat ook het moment dat haar verloofde startte met het verspreiden van T-shirts en posters onopgemerkt aan haar voorbijging. Dit terwijl verzoekende partij verklaart dat zij daar waar mogelijk ging helpen in het café van haar verloofde en dat zij ervan overtuigd was dat mensen die aan politiek doen altijd in de problemen komen, waarover zij haar verloofde heeft aangesproken. Deze uitgebreide motivering wordt met bovenstaand verweer op geen enkele manier *in concreto* weerlegt en blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.8.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt te worden geviseerd door de autoriteiten, waardoor er evenmin aan de door haar voorgewende detentie en verkrachting enig geloof kan worden gehecht, stelt verzoekende partij dat zijzelf beschouwd werd als een politieke opposant doordat zij in het café werkte van haar verloofde, dat als verzamelplaats fungeerde voor veel sympathisanten en leden van de UFDG. Daarom werd zij dan ook gearresteerd.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden asielrelaas. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.9.1. Betreffende de motivering inzake de door verzoekende partij neergelegde foto's, merkt verzoekende partij vooreerst op dat het in de context van politieke vervolgingen erg moeilijk is om bewijsstukken te vergaren. Verder stelt ze dat de foto's een belangrijk punt van haar asielrelaas bewijzen, namelijk het bestaan van het café van haar verloofde. In die mate brengen ze dan ook geloofwaardigheid aan haar asielrelaas.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat deze foto's enkel beelden vertonen van mensen die zich duidelijk in een drankgelegenheid bevinden, doch op generlei wijze enig bewijs bijbrengen van de door verzoekende partij voorgehouden problemen of afbreuk doen aan de uitgebreide motivering van verwerende partij die doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit

het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij wijst desbetreffend op de 'uiterst gespannen' situatie in Guinee en stelt dat eind november nog confrontaties hebben plaatsgevonden tussen tegenstanders en autoriteiten met doden en talrijke gewonden tot gevolg. De Raad stelt evenwel vast dat uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "*Subject Related Briefing*" betreffende "*Guinee – La situation sécuritaire*" van 31 oktober 2013 (administratief dossier, stuk 17, deel 8) blijkt dat Guinee in 2012 en 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er is geen gewapende oppositie in het land. De Raad stelt vast dat desbetreffend betoog van verzoekende partij, in het bijzonder haar verwijzing naar de gespannen situatie in Guinee – een situatie die overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Guinee geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift twee persberichten voegt waarbij het ene gewag maakt van de hoge criminaliteitsgraad in Conakry, wat op 1 december 2013 mede resulteerde in de moord op een politiecommissaris, en het andere bericht over een dag van protest op 25 november 2013 in Conakry waartoe door de oppositie werd opgeroepen waardoor scholen en handelszaken gesloten bleven en waarbij in een confrontatie tussen betogers en ordetroepen één dode en minstens zeventien gewonden vielen, oordeelt de Raad dat verzoekende partij hiermede evenwel niet aantoonst dat er in haar land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoekende partij brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat de informatie van verwerende partij onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT